

Genel Yayın: 446

Hümanizma ruhunun ilk anlayış ve duyuş merhalesi, insan varlığının en müşahhas şekilde ifadesi olan sanat eserlerinin benimsenmesiyle başlar. Sanat şubeleri içinde edebiyat, bu ifadenin zihin unsurları en zengin olanıdır. Bunun içindir ki bir milletin, diğer milletler edebiyatını kendi dilinde, daha doğrusu kendi idrakinde tekrar etmesi; zekâ ve anlama kudretini o eserler nispetinde artırması, canlandırması ve yeniden yaratmasıdır. İşte tercüme faaliyetini, biz, bu bakımdan ehemmiyetli ve medeniyet dâvamız için müessir bellemekteyiz. Zekâsının her cephesini bu türlü eserlerin her türlüüne tevcih edebilmiş milletlerde düşüncenin en silinmez vasıtası olan yazı ve onun mimarisi demek olan edebiyat, bütün kütlenin ruhuna kadar işliyen ve sinen bir tesire sahiptir. Bu tesirdeki fert ve cemiyet ittisali, zamanda ve mekânda bütün hudutları delip aşacak bir sağlamlık ve yaygınlığı gösterir. Hangi milletin kütüphanesi bu yönden zenginse o millet, medeniyet âleminde daha yüksek bir idrak seviyesinde demektir. Bu itibarla tercüme hareketini sistemli ve dikkatli bir surette idare etmek, Türk irfanının en önemli bir cephesini kuvvetlendirmek, onun genişlemesine, ilerlemesine hizmet etmektir. Bu yolda bilgi ve emeklerini esirgemiyen Türk münevverlerine şükranla duyguluyum. Onların himmetleri ile beş sene içinde, hiç değilse, devlet eli ile yüz ciltlik, hususi teşebbüslerin gayreti ve gene devletin yardımı ile, onun dört beş misli fazla olmak üzere zengin bir tercüme kütüphanemiz olacaktır. Bilhassa Türk dilinin, bu emeklerden elde edeceği büyük faydayı düşünüp de şimdiden tercüme faaliyetine yakın ilgi ve sevgi duymamak, hiçbir Türk okuru için mümkün olamayacaktır.

23 Haziran 1941

Maarif Vekili

Hasan Âli Yücel

HASAN ÂLİ YÜCEL KLASİKLER DİZİSİ

İVAN ALEKSANDROVİÇ GONÇAROV
OBLOMOV

ÖZGÜN ADI
ОБЛОМОВ

ÇEVİRENLER
SABAHATTİN EYÜBOĞLU-EROL GÜNEY

© TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI, 2000
Sertifika No: 40077

REDAKSİYON
FULYA YILMAZ

DÜZELTİ
ALEV ÖZGÜNER
BELGİN SUNAL

GÖRSEL YÖNETMEN
BİROL BAYRAM

GRAFİK TASARIM UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

BU KİTABIN 1. BASIMI 3 CİLT HALİNDE M. E. B. KLASİKLERİ ARASINDA
YAYIMLANMIŞTIR (1945, 46, 48)
2. BASIM 1967, KÖK YAYINLARI, 3. BASIM 1982, SOSYAL YAYINLAR

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI'NDA
1. BASIM: ŞUBAT 2000, İSTANBUL
XXVI. BASIM: OCAK 2020, İSTANBUL

ISBN 978-975-458-719-7 (KARTON KAPAKLI)
ISBN 978-975-458-720-3 (CİLTİ) IX. BASIM

BASKI
YAYLACIK MATBAACILIK
LİTROS YOLU FATİH SANAYİ SİTESİ NO: 12/197-203
TOPKAPI İSTANBUL
(0212) 612 58 60
SERTİFİKA NO: 11931

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında
gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla
çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulttur.com.tr

HASAN
ÂLİ
YÜCEL
KLASİKLER
DİZİSİ

XXVI

İVAN ALEKSANDROVİÇ
GONÇAROV
OBLOMOV

ÇEVİRENLER:
SABAHATTİN EYÜBOĞLU-EROL GÜNEY

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Önsöz

Bu kitapta önemli olan
Oblomov değil, Oblomovluktur.

Dobrolyubov

Rus edebiyatının hiçbir kahramanı, ne Raskolnikov, ne Mişkin, ne Prens Andrey, eski Rus insanını, hatta bütün Doğuluları Oblomov kadar açıklıkla, en özlü yanıyla temsil etmez. Doğu, belki de ilk defa olarak Gonçarov'un bu büyük eserinde kendi kendini tanımaya, Batı'dan farkını anlamaya başlamıştır.

Oblomov klasik kahramanlar gibi genel bir tip, Don Kişot gibi, Tartuffe gibi insanlığın bir halini göstermekle birlikte, zamanına, çevresine sıkı sıkıya bağlı bir insandır.

Oblomov, yıkılmakta olan bir toplum düzeninin, Rus derebeyi sınıfının çocuğudur. Çiftliği vardır, köleleri vardır; ama kendisi, bütün köklerinden kopmuş derebeyleri gibi, onları bir kâhyaya bırakıp büyük şehre, devlet kapısına sığınmıştır.

Oblomovka, yaşayışı, gelenekleri, inanışları, aile kuruluşu, çalışma düzeniyle eski Rusya'dır. Oblomov'un rüyasında gördüğü bu çiftliği anlatırken, Gonçarov, eski Rusya'nın, yeni bir görüşle, destanını yazmıştır. Ama 1850'de Oblomov-

ka o kadar sönmüş, o kadar cılızlaşmıştır ki, Oblomov bile orada barınamamış, Rus şehirlerinde yeni başlayan, fakat Oblomovka'da yetişen bir adamın kavrayamayacağı, benimsemeyeceği bir hayata doğru sürüklenmiştir. İşte, bu iki dünya arasında açıkta kalan bir insan, Rusya'da o tarihte yaşayan sayısız insanın temsilcisidir. Oblomovka'da köylülerin hazırlayacağı ekmeği yemek için büyütülmüş Oblomov, ekmeğini kendi kazanan insanlar arasında ne yapacağını şaşırır; böyle bir hayat için ta küçükten hazırlanmamış olan iradesi yavaş yavaş söner, hayatla arası her gün biraz daha açılarak, sonunda toplum dışı bir insan, kendini taşıyamayan bir yük olur.

Toplumsal bir kaderin Oblomov'u içine düşürdüğü bu kaçınılmaz uyuşmayı rasgele bir tembellikle karıştırmamak gerekir. Tembel, işten kaçan ve işsizlikte mutluluğu bulan adamdır. Oblomov'sa hiçbir zaman işe giremeyen, işsizlikten de zevk alamayan bir adamdır. Zaman zaman kendi durumunu açıkça gören Oblomov, üstüne çöken, hayatını bir bataklığa çeviren bu durgunluğa acı acı isyan bile eder: "Yarım kalmış bir adam olduğunu, ruh güçlerinin gelişmeden kaldığını, hayatına bir ağırlığın çöktüğünü düşündükçe içi parçalanıyordu. Başkalarının zengin ve hareketli hayatını kıskanıyor; kendi hayatının yolunu ağır bir kaya parçasıyla tıkanmış, daracık zavallı bir patika gibi görüyordu. İçinde hiç uyanmadan kalmış, biraz kurcalanmış, fakat hiçbiri sonuna kadar işlenmemiş birçok imkânlar olduğunu acı acı seziyordu..."

Çok eskiden atalarının kazandığı mülke ve isme hiçbir şey eklemeyen rahatça yaşamak imkânını bulan derebeyleri için mutluluk çalışmakta değil, işsizlikte; değer, çalışmada değil, çalışmayanda idi. Toplumun yeni gelişmesinde hiçbir rolü kalmayan derebeyleri, çocuklarını yeni hayata, Rusya'ya yeni giren endüstrinin yarattığı çalışma yollarına sokamıyorlardı. Avrupa'dan gelen bilgilerin, yeni hayatta gittikçe artan gereğini duyuyor, hatta çocuklarını Alman öğretmenlere

göndermeye razı oluyorlardı. Ama gene de bunun için eski rahatlıklarından bir şey feda edemiyorlardı. Oblomov işte bu değişen hayat koşullarının ve bu kararsız aile eğitiminin kurbanıdır; annesinin rüyalarına büyük bir devlet adamı olarak giren Oblomov, küçük bir memur bile olamamıştır.

Oblomovka'nın ve eski Rusya'nın yıkıntıları üzerine kurulmaya başlayan yeni hayatın mümessili Ştolts'dur. Oblomov'un ruh zenginliği yanında pek kuru, basit bir kukla gibi kalan Ştolts, derebeyi, hatta Rus bile değildir. Yeni hayatta çocukluğundan beri hazırlanmış olduğu için, doğmaya başlayan bir hayat görüşünün, Rusya'yı Avrupalılaştırma yoluna götürecektir insanların temsilcisi olduğu içindir ki, Oblomov'un kendi ülkesinde kazanamadığı mevkii, mutluluğu, refahı kolayca elde ediyor. Oblomov ölüme benzeyen uyuşukluğa gömüldükçe, Ştolts'un yıldızı her gün biraz daha fazla parlıyor.

Oblomov'un ruhu Ştolts'unkinden daha zengin, daha derindir. Gonçarov bunu bilmiyor değil; fakat Gonçarov şimdilik bu derinlikten, bu ruh soyluluğundan vazgeçmeye hazır değildir. Rusya'nın Ştolts gibi biraz bayağı, ama güçlü, çalışkan insanlara ihtiyacı vardır.

Büyük Petro'dan beri Rusya'da devam eden büyük Rusya-Avrupa kavgasında, Gonçarov hiç gözünü kırpmadan Avrupa'nın tarafını tutuyor. Diğer büyük Rus romancıları bu yolda o kadar ileriye gidemiyorlar. Gogol, Dostoyevski, Tolstoy Avrupa'dan çekiniyorlar, Rusya'nın manevi büyüklüğünü kuran değerleri korumaya çalışıyorlar. Zenginleşen, büyük bir işadamı olan Ştolts, Dostoyevski'nin, hele Tolstoy'un nefret ettiği insanlardan biridir.

Gonçarov, Ştolts-Oblomov karşıtlığında eski ve yeni Rusya'yı, Doğu'yla Batı'yı karşı karşıya koymuştur. Kardeş gibi sevişen bu iki çocukluk arkadaşı hiçbir zaman birbirini anlayamayacak, Ştolts Oblomov'a, Oblomov Ştolts'a her zaman şaşarak bakacaktır.

İşte bütün durgunluğuna rağmen Oblomov'un romanını bir dram haline getiren, bu iki ayrı insan, iki ayrı dünya karşılaşmasıdır. Gonçarov kendinin ve ülkesinin yaşadığı bu dramı anlatırken bir iç dökme acılığına, bir kötöleme ya da öğüt verme tatsızlığına düşebilirdi; fakat gözlemci olduğu kadar da sanatçı olduğu için, romanın en acı yerlerinde bile sakin, hatta babacan bir hikâyeci gülümsemesini yitirmiyor. Ancak Cervantes, Rabelais, Gogol gibi büyük romancılarda görülen bu *dram karşısında gülümseme*, bu *humor* olmasaydı, Oblomov bütün önemine rağmen okunamayacak kadar sıkıcı bir kitap olabilirdi. Gonçarov sık sık konusunu, kahramanını unutarak, bir sahneyi, bir konuşmayı hatırd tutulamayacak kadar ince, önemsiz ayrıntılarıyla anlatmak zevkine kapılıyor. Bu yüzden düştüğü tekrarlar, uzunluklar, Fransız çevirmeninin amansız sansürüne uğramış olmakla birlikte, kanımızca romanın en değerli tarafları arasındadır. Özellikle "Oblomov'un Rüyası"nda marazi denebilecek bir incelemeye varan bu ikinci plan tasvirlerinde realist edebiyatın her zaman veremediği doyulmaz tablolar vardır. Geçmiş zamanı, adeta beş duyunun birden yardımıyla diriltlen bu "Rüya"yı Marcel Proust okumuş olsaydı, Gonçarov'u kendine en yakın romancılardan sayabilirdi. Proust da onun gibi anlattığı âlemden hiçbir şeyin kaybolmasına razı olmuyor, ilk bakışta tekrar gibi görünen belirsiz renkleri biriktirerek canlı bir bütün yaratıyor.

Tıpkı Ştolts gibi Avrupalı okuyucu da Oblomov'un hikâyesini hiçbir zaman hakkıyla anlayamayacaktır. Gerçi Oblomov'u ancak Avrupalı bir kafa, Gonçarov'un Avrupalılaştırmış kafası edebiyata sokabilmişti. Ama Avrupa edebiyatında bu tipin benzerine bile rastlamak imkânsızdır. Ona benzese benzese Don Kişot, Hamlet, Werther, Adolphe, René gibi hasta kahramanlar, işsiz beyzadeler benzeyebilirdi. Ama onlar işsizlikten bile iş çıkarmanın, hayallerini şu ya da bu şekilde yaşamanın, hatta hayalleri uğrunda ölmenin yolunu

buluyorlar. Avrupa, hayallerini gerçekleştirmek için kuran insanların ülkesidir. Orada gerçekleşmeyen hayal bir acı kaynağı, bir tragedya konusudur. Doğu'da ise hayal bir keyif, bir gerçekten kaçma vesilesidir. Doğulu, geviş getirir gibi, kendi içinde başlayıp kendi içinde biten, hedefsiz, başıboş hayaller kurar. Oblomov'da gerçeğin yerini tutan hayal, Ştolts'da bir teşebbüsün hazırlığı, ilk adımdır.

Rusya'da en çok okunmuş, anlaşılmiş, günlük konuşmalara karışmış olan bu romanın, Avrupa'da en aydın okuyucular tarafından bile anlayışsızlıkla karşılanması mukadderdi. Bizde ise Oblomov'un büyük bir anlayış bulması beklebilir; çünkü Oblomov'u yaratmış olan koşullar bizde de pek yakın zamanlara kadar vardı. Hatta Türk okuyucusu tanıdıkları arasında Oblomov'a benzeyen insanlar görebilecektir. Konya'daki çiftliğinin geliriyle Beyoğlu'nda, bir türlü gerçekleşmeyen hayaller içinde yaşayan işsiz yarı aydınlar ve memurlar az değildir. Kaldı ki hepimizde, iş hayatına karışanlarımızda bile, Oblomovluk vardır. Avrupalılaştırma yolunu tutan her Doğu milletinde Oblomovluk kolay kolay ruhlardan çıkmayacaktır. Oblomovluktan kurtulmak için onun tam zıddını örnek tutmuş olan, dünya görüşünü iş üzerine kurmuş olan yeni Rusya'da bile Oblomov'lar kuşağının büsbütün kurduğu ileri sürülemez. Nitekim Lenin diyor ki: "Rusya üç devrim geçirdi, ama gene de Oblomov'lar kaldı; çünkü Oblomov'lar yalnız derebeyler, köylüler, aydınlar arasında değil, işçiler, komünistler arasında da vardır. Toplantılarda, komisyonlarda nasıl çalıştığımıza bakarsanız, eski Oblomov'un içimizde olduğunu görürsünüz. Onu adam etmek için daha çok zaman yıkamak, temizlemek, sarsmak, dövme gerekecektir."

Bu çeviriyi Rusça, İngilizce ve Fransızca metinleri karşılaştırarak yaptık. Asıl metinden başka en çok başvurduğumuz metin İngilizce çevirisi oldu. Fransızca çevirisi Oblomov'un Fransa'da ne kadar az anlaşıldığını gösteren bir la-

ubalilikle yapılmıştır. Eserin yarısından fazlası ve belki de en renkli parçaları atılmıştır.

Bu çeviride metinden hiçbir parça çıkarılmış değildir. Rusça metinden uzaklaşmış görünecek cümleler genel olarak rahat okunmak kaygısından doğmuştur.

İvan Aleksandroviç Gonçarov (1812-1891)

Simbirsk'te doğmuştur. Zengin bir tüccar ailesinin çocuğu olan Gonçarov, Oblomov'unkine benzeyen bir çocukluk geçirmiş; asilzadelerle, geleceğin Oblomov'larıyla birlikte özel bir pansiyonda okumuştur.

Moskova Üniversitesi'ni bitirdikten sonra Gonçarov, Petersburg'da otuz üç yıl sürecek ve kendisini yüksek bir görev ve kadar getirecek memurluk hayatına başlıyor.

Gonçarov, 1847'de ilk eserini, *Alelade Bir Hikâye*'yi çıkarıyor. 1849'da da "Oblomov'un Rüyası" bir dergide basılıyor. Ama *Oblomov* son şekliyle ancak 1857'de, Marienbad'da bir aylık sürekli bir çalışma içinde yazılmıştır. "Bu büyük romanın bir ay içinde yazılması belki de imkânsız görünür. Ama unutmayın ki, bu eseri yıllarca kafamda taşıdım ve onu ancak kâğıda geçirmek kalmıştı."

Roman Rusya'da bir bomba gibi patladı. Zaten zaman da pek elverişliydi. Köleliğin kaldırılmasına üç yıl kalmış, bütün edebiyatta, uyusukluğa, hareketsizliğe, şaşkınlığa karşı bir savaş açılmıştı. Bunun içindir ki, bir çağdaşın yazdığı gibi, "Bütün okuma yazma bilenler Oblomov'u heyecanla okuyorlar. Hiç mübalağa etmeden denilebilir ki bu anda Rusya'da en küçük, en kenarda kalmış bir kasaba yoktur ki orada Oblomov okunmasın, üzerinde tartışılmasın. Oblo-

mov ve Oblomovluk kelimeleri bütün Rusya'ya yayılmış, ebedi olarak dilimize girmiştir.”

Bu eserden başka, Gonçarov'un, 1856'da çıkan ve üç yıllık bir dünya yolculuğunu anlatan *Fregat Pallada* isimli bir eseriyle birkaç eleştirisi ve hikâyesi vardır. Oblomov'dan sonra yazdığı *Uçurum* adlı büyük romanı 1869'da çıkmış ve Gonçarov'u on yıl uğraştırmıştır.

Birinci Bölüm

I

İlyâ İlyiç Oblomov, bir sabah Gorohovaya Caddesi'nde bütün bir kasaba halkı kadar kiracısı olan büyük evlerin birinde yatağına uzanmıştı.

Otuz iki, otuz üç yaşlarında bir adamdı bu. Orta boylu, düzgün yapılı, hoş görünüşlü, koyu gri gözlü idi; fakat yüzünde, düşünce gayretinin, açık seçik hiçbir kaygının belirtisi yoktu. Düşünce bu çehrede serseri bir kuş gibi dolaşıyor, gözlerinden şöyle bir gelip geçiyor, yarıaçık dudaklarında biraz duraklıyor, alnının kıvrımlarında saklanıyor, sonra iyice silinip gidiyordu. O zaman bütün çehreyi kayıtsızlığın tek renkli ışığı kaplıyordu. Sonra bu kayıtsızlık bütün vücuduna geçiyor, hırkasının kıvrımlarına kadar yayılıyordu. Zaman zaman gözleri sıkıntıya, yorgunluğa benzer bir şeyle bulanıyordu; ama yalnız çehresinin değil, bütün varlığının hâkim ve devamlı ifadesi olan rehaveti, ne yorgunluk, ne de sıkıntı bir an olsun bozabiliyordu. Gözlerinde, gülüşünde, başının, ellerinin her hareketinde rahat, açık, temiz bir ruhun ifadesi parlıyordu. Kayıtsız ve sathi bir göz Oblomov'a şöyle bir bakar ve "İyi yürekli, kuzu gibi bir adamcağız olsa gerek." derdi. Ona daha yakından, daha anlayışlı bir gözle bakan biriyse yüzünü bir müddet süzer, sonra garip bir tereddüt içinde gülümser geçerdi.